

Chrétien Breukers

De zomer
haalt
nog
één keer
uit

gedichten

CHRÉTIEN BREUKERS

*De zomer haalt
nog één keer uit*

GEDICHTEN

INHOUD

Hoe	7
Vanzelf	8
Stok	9
Taart	10
Stoptrein	11
Eerste keer	12
Scenario	13
Kopstation	14
Taxi	15
Koningsdag	16
Dat	17
Steekvlam	18
Silhouet	19
Schroeit	20
Haag	21
Snurk	22
Hier	23
Niet	24
Het verboden rijk	25
Haat	26
Spel	27
De wolken	28
Rug	29
Naam	30
Decor	31

Zondag	32
Slot	33
Brief	34
Nero	35
Straat	36
Dochters	37
Kaart	38
Boodschap	39
Vrijdag	40
Telefoon	41
Afscheidsbrief	42
Brand	43
Wie	44
Dankwoord	47

HOE

Hoe zal ik je beminnen? Haal ik de harde hand van stal of heb je liever eerst muziek en wijn en ruis van nepsatijnen lakens?

Zal ik een bok doen toebereiden in zijn eigen melk? Mijn hoeven zet ik in je vlees. Mijn woede reageer ik af op officieren uit mijn leger.

Schuimgebak laat ik verkruimelen.
Rosbief door de gieren bijten.
Fijne spijsen voor de lekkerbek.

Het land wens ik te drenken: bier en wijn.
Hoe zal ik je beminnen? Nu of later,
tegenwoordig, onvoltooid? Ik ben je kater
en zo plooibaar als een tafelkleed.

VANZELF

Alles ging vanzelf. Een wirwar van atomen schikte zich. Water stroomde naar het laagste punt en het was goed. Het was in elk geval aanvaardbaar. In

die tijd, toen jij nog niet geboren was, heb ik je gedroomd. Ik zag je lopen door de Ingstraat, vlak achter het huis. We waren jong en ik herkende je meteen.

Ik heb je later in de hele buurt gezocht en zag je soms. Dan stapte je in bus of trein en was je weg.

Je was gemaakt van schuim.
Je was gedraaid uit pluisjes wol.
Je maakte vonken waar je liep.

STOK

Je naam, de kwantumcode waarin jij bestaat.
Ik leg de letters uit en spel. Verschuif, versleutel
en bewaar. Er is aan alle kanten ruimte om je heen.

Sluit ik mijn ogen, dan gaat het wel. Je stem.
Je huid. Er was een tijd waarin ik zag hoe er
een zanger op het podium geholpen werd. Een spast
die zong dat hij geslagen wilde worden. Met een stok.

Hij zong het met een stem die oversloeg en brak.
Hij zong het met een nek die aderkabels kreeg.
Hij zong het in een taal die gromde van geluk.

TAART

Ik gromde van geluk. Ik zong een liedje van de radio.
Er werd een taart gebakken, ergens in de buurt.
Bakkersdromen. Slagroomorgie. Schuim. Je lijf,
je lijf. Je onbekende lijf. Waar was het dan? Waar

is ze dan? Waar zijn we nu? De wijngaardvelden
van Bordeaux. De wildernis in Borneo. Ik schreeuwde
over alles heen. Genoeg. Wees nu maar stil. Of stiller.
Wees nu stil. De keuken is een kluis. De keuken is

de plek waar ik het offer voorbereid. En zie, seconden
later mengde ik: bloem en ei en melk. Ik kneedde mij
een lichaam naar gelijkenis. Ik tekende je ledematen

in het deeg. Daar was je dan. Met latjes
en rozijnen. Knapperig en zacht. Ik dacht:
ik breng een stuk. Waarheen? Ik bracht het toch.